ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ЦК ЛКСМ УКРАЇНИ
ДЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

МАЛЯТКО

6
ЧЕРВЕНЬ
1989

ЛІТО

ЛІТНІ МІСЯЦІ

Червень — перший місяць літа.
У птахів з'явилися пташенята.
Червоніють вишні, черешні, суниці.

Липень — середина літа.
Визрівають жито, пшениця
і всяка пашниця.
Скоро почнуться жнива.

Серпень обдаровує хліборобів
за їхню працю щедрим урожаєм.

НАРОДНІ ПРИКМЕТ

Якщо в червні дощ зр
то у вулику мед прибу

Коли ячмінь викидає
соловейко втрачає голо

На горобині ягід як обл
осінь буде з рясними до

Намалював Олександр АГАФОНОВ

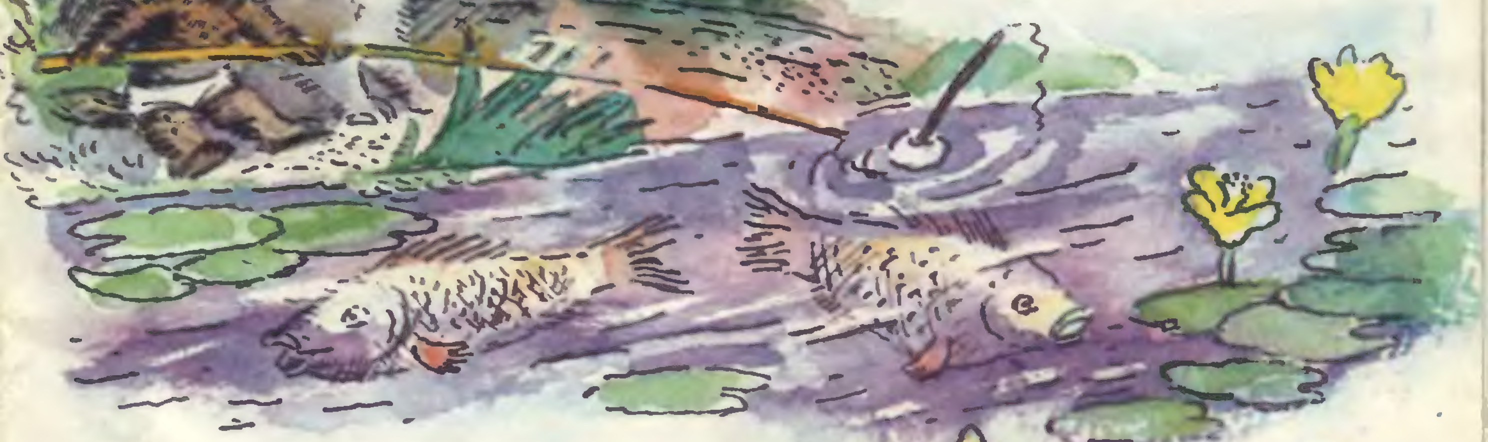
20 к.

ДЗВОНИКИ

Вірш Емілії САТАЛКІНОЇ

Задзвеніли дзвоники,
Сині, лісові.
Засюрчали коники
У густій траві.
Зайченятка граються
В теплому вівсі.
У ставку плескаються
Срібні карасі.
Вивільжина дудочка
З ранку виграє.
А з грибка, як з блюдечка,
Бабка воду п'є.

ЛЮБЕ ЛІТЕЧКО

Написав Борис ВОВК

— Літо, любе літечко, дай мені суничок!
— Дам суничок в червні. Ти роси не бійся — в травах їх шукай.
— Літо, любе літечко, дай мені смородини, чорної й червсної, і малини дай.
— Дам тобі їх в липні. Прокидайся з сонечком — з кущиків зривай.
— Літо, любе літечко, дай мені бруснички і ожини дай.
— Дам тобі їх в серпні — тільки не лінуйся, в кошичок збирай.
— Літо, любе літечко, ягід барбарису й журавлини дай.
— Ані барбарису, ані журавлини я не можу дати: Це дари осінні. В осені й проси.

Лауреати премії імені Наталі Забіли

Рішенням журі премія журналу ЦК ЛКСМУ «Малятко» за 1988 рік присуджується:

ЖУРАКІВСЬКІЙ Наталі Євгенівні, художниці — за серію малюнків у №№ 3, 5, 6, 7, 9 журналу.

ЧУХЛІБУ Василеві Васильовичу, письменникові — за оповідання «Яблуньки в кожушаночках» у № 11.

Редакція щиро вітає лауреатів і бажає їм нових творчих здобутків.

ВІТЕР І ВИХОР

Казка

Написав Василь ЧУХЛІБ

У глибокому яру, куди й сонце ледь проникає, дрімав собі Вітер. Попрохали в нього рослини в полі, трави на луках, дерева в лісі, щоб полетів він до синього моря та пригнав дощову хмару, бо знемагають вони від спеки.

Вилетів Вітер з яру — а назустріч йому Вихор.

— Гей, Вихоре! — гукнув Вітер,— приставай до мене, подамося до моря, приженемо хмару.

— Ет, мені й тут добре,— хмикнув Вихор і помчав шукати нових розваг.

Вилетів він на баштан, жартуючи, позв'язував огудиння кавунів та динь, роздмухав солому на курені. З куреня вибіг баштанник і став сваритися. Вихор схопив у нього з голови солом'яного бриля і закружляв із ним над баштаном.

— Хо-хо-хо! — сміявся Вихор і крутив брилем.

Та врешті це йому набридло, й він кинув бриля прямо баштанникові на лисину. Після цього Вихор покушпелив по до-

розі, здіймаючи стовп куряви, а корови, що паслися неподалік, чмихкали й невдоволено хитали головами.

Вихор повернув на пшеничне поле.

— Розбиш-шака з'явився, розбиш-шака! — шепотіли зелені колоски й пригиналися до землі.

А Вітер тим часом летів до моря. Він відчував, що сили в нього збавляється і слід було б спуститися на землю, передихнути. Але Вітер казав собі: «Кріпись! Треба хутчіше долетіти до моря, поки інші вітри не порозбирали дощових хмар».

Ну, а Вихор? Той уже розгулював лугом. Зачувши, що він летить, ховалися по норах миші, нишкли коники-стрибунці, хилилися долу трави. І хоч багатьом пощастило сховатися від Вихора, та все ж дехто попадав у його крутьоло...

Піднявши сторчма все живе в лузі, Вихор вирішив прогулятися лісом. Край лісу стояв старий дуб-велетень, а обіч нього — молоді дубки, його сини й онуки. Вихор летів прямо на них, не звертаючи.

— Дорогу! Дорогу! — галасував він. Та дуби були незворушні.

— Ну, зараз ви пожалкуєте! — напружився Вихор, розігнався і... тільки зойкнув, налетівши на могутні груди старого дуба.

Саме цієї миті вернувся з моря Вітер. Він пригнав дощову хмару. І враз на поблякле від спеки листя, на трави, на жита-пшениці сипонули життєдайні прохолодні краплі.

— Спасибі Вітрові! — зраділи дерева.— Це він приніс нам цілющий дощ!

— Спасибі Вітрові! — долинуло з баштану і з пшеничного поля.

— Спасибі Вітрові! — котилося лугом.

А стомлений Вітер полетів до глибокого яру. Йому треба було перепочити, набратися сили. Бо завтра знов чекає на нього робота: крутити вітряки на пагорбах, запилювати соняхи в степу, напинати вітрила на човнах. Та хіба мало гарних справ у Вітра!

Малюнок Наталі КОРНЄЄВОЇ

Малюнки Жанни ПОКУЛИТИ

ПОГРАЙМО У М'ЯЧА

Збий м'ячем кеглю.

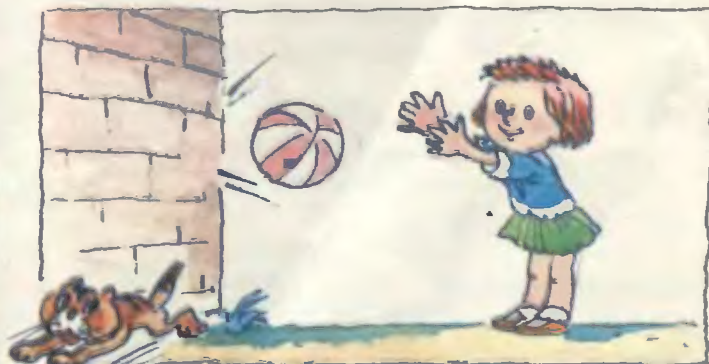
Влучи в ціль.

Доторкнись до м'яча головою.

Закинь м'яч у кошик.

Впіймай м'яч на льоту.

ЛУК

Вірш Олега ОРАЧА

Лук змайструвать,
виявляється, просто:
Стружемо стрілку
рівненьку і гостру,
Потім з лози вигинаєм дугу
І тятиву напинаєм тугу.
Лук саморобний,
справжнісінький лук
Проситься сам
хлопчакові до рук.
Тільки ж не ціль в
пташенятко мале,

ХАЙ ВСЕ ЖИВЕ НА ПЛАНЕТІ ЖИВЕ!

190 років тому, 6 червня, народився великий російський поет Олександр Сергійович Пушкін.
До яких казок цей малюнок?

Малюнок Лариси Пуханової

Написав Джордже НЕСТОРЕ

Казка

Переклав з румунської Володимир БОРЗИКОВ

Жив колись пан. Він володів великим маєтком і всім, що було довкола нього: і ріками, й лісами, й горами, й полями.

Якось пан поїхав із своїми слугами на полювання. Побачили вони лисицю й кинулись наздоганяти її. Пан випустив із лука кілька стріл, але жодна не влучила в ціль, і лисиця зникла в чагарях. Розгніваний пан щосили оперезав нагаєм коня, і той примчав його до річки, де тесали колоди якісь люди.

— Що ви тут робите? — грізно запитав пан.

— Ми зводимо міст,— відповів сивий дідусь.

— Міст? — знетямився пан.— А він же тут нащо?

— Так нам буде зручніше перевозити в село збіжжя з наших ланів, що за річкою.

— Ваші лани? — розпалився пан.— Вони мої! Усе тут належить мені!

— Неправда, бояринe,— заперечив дідусь.— Ці землі ми отримали у спадок від наших батьків, а вони — від наших дідів, а ті — від своїх дідів. Безліч літ ми працюємо на цій землі. Тут могили наших дідів-прадідів. Тут ми щоранку стрічаємо схід сонця...

— Он як! — криво посміхнувся пан.— А грамота на це у вас є?

Люди перезирнулися, бо не знали, що таке — «грамота».

— А що воно за дивовижа? — запитав дідусь.— Рідкісна квітка? А може, нечувана співоча пташка?

— Це те, що стверджує ваше право на володіння землею.

— І яке ж воно з себе?

— Це шмат телячої шкури, на якому записано право на землю. Є у вас така грамота?

— Хтозна, бояринe. Може, її десь сховано. Пошукаємо.

— Ну, ну, шукайте. Та як за три дні не покажете грамоту, то я всіх вас викурю з цих земель! — гукнув пан, ударив коня нагаєм і поїхав геть. А люди заходилися шукати грамоту. Вони обнишпорили всі хати, всі клуні, льохи. Вони зазирали навіть під валуни, що здавна лежа-

ли край дороги. Але грамоти ніде не було.

Швидко минули три дні. На четвертий у село приїхав пан із слугами. На майдані з'юрмились люди. Що вони робитимуть без своєї землі?! Де ростимуть їхні діти! Сивий дідусь стояв у глибокій задумі. Потім подав людям знак — заспокойтесь, мовляв, усе буде гаразд.

— То що, знайшли грамоту? — насмішкувато запитав пан.

— Авжеж, боярине,— гордо глянув на нього дідусь.— Ось наша грамота! — і показав панові свої мозолясті руки.

Всі люди теж почали простягати до пана долоні. На них від щоденної важкої праці проступали тверді мозолі. Пан з острахом ступив крок назад: таки є в цих людей грамота! І неабияка. Її писано не на телячій, а на людській шкірі.

Пан повернув коня й разом із слугами подався до свого маєтку.

Малюнки Віри МОРОЗОВОЇ

МАЛЯТКОВА НОСОРЖ 3

1. Цього разу ми з Гавчиком мандруємо по Африці. Побачили тут високі гори. Перепливли широкі річки. Пробралися через густі ліс... Аж поки дісталися до того, що найбільше цікавило. Це африканський степ – САВАНА.

Малятку, глянь, якісь горби за кущами!
?

Ого! Та ми ж слонів потурбували!
!!!

Що скоїлося? Від кого тікають антилопи?

Зрозумі-ле: леви вийшли на полювання.

Дивні дерева, Гавчику!

Ха-ха жирафу не впізнав!

Надходить вечір. З озер пташки летять до своїх гнізд.

Додому нам час. До нових зустрічей!

ПРОЧИТАЙ САМ

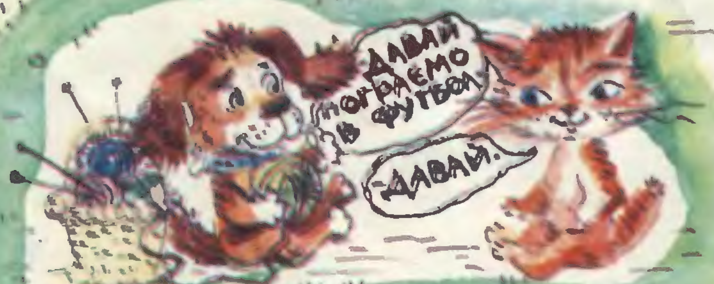
СЛОН-НЯНЯ

В ІНДІЇ ОДНА СІМ'Я МАЛА . МАТИ ХОДИЛА НА РОБОТУ, А ЗАЛИШАЛА НА . ЧАСТО ЛІЗЛА НА ТИН, ТА НІЖНО БРАВ ЇЇ ХОБОТОМ І ПЕРЕНОСИВ НА СЕРЕДИНУ ПОДВІР'Я. ІНОДІ ПЛАКАЛА. ГРАВСЯ З НЕЮ І ХОБОТОМ ВІДГАНЯВ ВІД , КОЛИ ТА СПАЛА В . ЛЮБИЛА СВОЮ НЯНЮ. ЛЮБИВ .

Малюнки Наталі ЛУЦЕНКО

ФУТБОЛ

Роздивися ці малюночки, а потім спробуй пригадати якусь веселу історію, що сталася з твоїм песиком чи котиком, і напиши нам.

Увага конкурс

13 січня 1990 року виповниться 30 літ від дня виходу першого номера «Малятка». Кожному, хто любить наш журнал, пропонуємо на честь цієї дати зробити сувенір. Він обов'язково має бути виготовлений самостійно, і присвятити його слід Малятку, Калинці й Гавчику.

Нехай ці герої журналу будуть на ваших малюнках, вишиванках, аплікаціях тощо.

Свої роботи надсилайте до 1 вересня 1989 року. Кращі з них ми відзначимо подарунками.

Редакція

Подарунки

Малятко

Засновано 1960 р. Київ.
Ордена «Знак Пошани» видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь»..
МАЛЫШОК № 6 (354) 1989.
Ежемесячный журнал ЦК ЛКСМУ для детей дошкольного возраста (На украинском языке).
Основан в 1960 г.
Ордена «Знак Почета» издательство ЦК ЛКСМУ «Молодь».
Адрес редакции: 252119, Киев-119, ул. Пархоменко, 38—44.
Тел. 213-98-91, 211-04-75.

Головний редактор С. О. Єфіменко

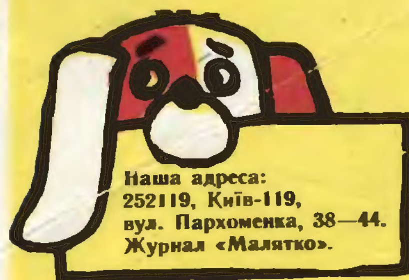
Редакційна колегія:
Андрієць Л. Я., Голембієвська Т. М., Григорук А. І. (відповідальний секретар). Камінчук А. С., Письменна Л. М., Таранова Є. А., Чухліб В. В., Шевченко В. М., Шевченко Ю. В., Яблонська О. Н.

Художній редактор Я. Д. Левич.
Технічний редактор В. О. Власенко.

Здано до набору 16.03.89.
Підписано до друку 21.04.89.
Формат видання $84 \times 106^1/_{16}$.
Папір офсет. № 2
Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 1,68.
Умовн. фарбовідб. 10,08.
Обл. вид. арк. 2,67.
Тираж 706000 Зам 9—126. Ціна 20 к.
Поліграфкомбінат ЦК ЛКСМУ «Молодь» ордена Трудового Червоного Прапора видавничо-поліграфічного об'єднання ЦК ВЛКСМ «Молодая гвардия».
252119, Київ-119.
вул. Пархоменка, 38—44.
Полиграфкомбинат ЦК ЛКСМУ «Молодь» ордена Трудового Красного Знамени издательско-полиграфического объединения ЦК ВЛКСМ «Молодая гвардия»
252119, Киев-119,
ул. Пархоменко, 38—44.

Малюнок на обкладинці Лідії Галембовської
Макет Галини Кондратової

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад».

20 к.

Індекс 74304

Малюнок Лідії ГОЛЕМБОВСЬКОЇ

ВЕСЕЛА ПІСЕНЬКА

Слова Федора МЛИНЧЕНКА
Музика Лариси ХИТРЯК

Тільки сонечко зійде,
В лузі бджілонька гуде:
«Жу-жу-жу,
Ой, жу-жу,
Дітям меду наношу!»

А корівка їсть травичку,
Бо таку вже має звичку —
Му-му-му,
Ой, му-му!
Молочком вас напою!

У відеречку водиці
Принесу я із криниці.
Плюсь-плюсь-плюсь,
З відерця плюсь!
Дам і вам, і сам нап'юсь.